

Ik ben geen schattig kind!

Ik weet nog dat ik een baby was
van een paar minuten oud.
Mama hield mij vast en zei:
'Wat een schattig kind ben jij!'
Maar ik dacht: dat zie je fout.

Ik lijk misschien heel schattig.
'k Vind het best als jij dat vindt
maar je komt er nog wel achter:
ik ben geen schattig kind!
Ik ga huilen als ik honger heb
en al roep je stop, stop, stop,
voordat ik mijn melk krijg
hou ik daar niet mee op.

Ik weet nog dat ik een baby was
van een maand of negen oud.
Ik gooide eten op de grond
en stopte speelgoed in mijn mond,
maar niemand vond dat stout.

Dat mocht allemaal, als baby, toen.
Nu moet ik dat niet meer doen.
Erwtjes door de kamer strooien?
Graaien in de slagroomtaart?
Met een mandarijntje gooien?
Trekken aan de hond zijn staart?
Snot in mama's haren smeren?
Moet ik nu niet meer proberen.

Want ik ben al acht en acht is groot!
Ik weet heel goed dat dat niet mag.
Ik ben allang geen baby meer
en soms, als ik het tóch probeer,
dan schiet er niemand in de lach.

Niemand die mij grappig vindt.
'Zo ben jij écht geen schattig kind,'
zeggen ze dan. Meestal.

Hoeven ze niet te zeggen hoor.
Dat heb ik zelf al jaren door.
Dat wist ik zelfs als baby al!

